

A Szentatya hagyományosan üzenetet küld a híveknek és minden jóakarátú embernek január 1-jén a béke világnapja alkalmából. A 2013-as dokumentumot, amelyet XVI. Benedek Boldogok a békeszerzők címmel tett közzé, az alábbiakban közöljük.

1. Minden új év magával hozza a várakozást, hogy jobb lesz a világ. Ebből a nézőpontból kérem az Istent, az emberiség Atyját, hogy adjon számunkra egyetértést és békét, hogy mindenkinek valóra válhasson a boldog és gyümölcsöző élet iránti vágya.

50 évvel azután, hogy kezdetét vette a II. Vatikáni Zsinat, amely lehetővé tette az Egyház világban végzett küldetésének megerősödését, erőt önthet belénk az a felismerés, hogy a keresztények, vagyis Isten népe, amely az emberek között járva megéli a közösséget Istennel, úgy vesz részt a történelemben, hogy osztozik mindenki az örömben, a reményben, a szomorúságban és a gondban¹ és így hirdeti a krisztusi megváltást és dolgozik a békéért mindenki érdekében.

Korunkat jellemzi a globalizáció, annak pozitív és negatív hozadékaival, ugyanakkor folyamatosak a véres összeütközések és háborús fenyegetések is – éppen ezért van szükség a megújult és közös fellépésre a közjó, minden ember és az ember teljessége érdekében.

Riasztóak azok a feszültséggócok és szembenállások, amelyeket a gazdagok és szegények közötti egyre növekvő különbségek idéznek elő, valamint az önző és individualista gondolkodásmód, amit a féktelen pénzügyi kapitalizmus is kifejezésre juttat. A nemzetközi terrorizmus és bűnözés különféle formái mellett fenyegetőek a békére nézve azok a fundamentalista és fanatikus irányzatok is, amelyek kiforgatják a vallás természetének lényegét, amely arra volna hivatott, hogy elősegítse az emberek között a közösséget és a megbékélést.

Ugyanakkor az a számos békekezdeményezés, amelyben bővelkedik a világ, arról tesz tanúságot, hogy az emberiségnek veleszületett hivatása a béke. A békevágy minden egyes emberben alapvető törekvés és bizonyos értelemben egybeesik azzal a vágyunkkal, hogy teljes, boldog és beteljesedett életet éljünk. Más szavakkal, a békevágyunk megfelel az erkölcsi alapállásunknak, vagyis annak a kötelességünknek és jogunknak, hogy törekedjünk a teljes értékű, közösségi és társadalmi fejlődésre, amely része Isten emberre vonatkozó tervének. Az ember létének célja a béke, amely Isten ajándéka.

Mindez arra ösztönzött, hogy Jézus Krisztus ezen szavaiból merítsek a mostani üzenetemhez: „Boldogok a békeszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni” (Mt 5,9).

Az evangéliumi boldogság

2. Azok a boldogságok, amelyekről Jézus beszél (ld. Mt 5,3-12 és Lk 6,20-23), ígéreteket jelentenek. A biblikus hagyományban a boldogságmondás irodalmi műfaj, amely mindig jó hírt, vagyis evangéliumot hordoz, és egy ígéretben csúcsosodik ki. Vagyis a boldogságok nem csak

erkölcsi jótanácsok, amelyek betartása megfelelő időpontban – általában a túlvilági életben – ellentételezést von maga után, vagyis nem az eljövendő boldogságra utalnak. A boldogság inkább egy olyan ígéret beteljesedését jelenti, amely mindenkire vonatkozik, aki engedi, hogy az igazság, az igazságosság és a szeretet iránti vágy vezesse. Azok, akik rábízák magukat Istenre és az ő ígéreteire, a világ szemében gyakorta naivnak és a valóságtól távolinak tűnnek fel. Jézus viszont éppen azt jelenti ki, hogy ők nem csupán a túlvilági életben, hanem itt is fel fogják fedezni, hogy Isten fiai, és hogy Isten öröktől fogva és mindörökké szolidáris velük. Meg fogják érteni, hogy nincsenek egyedül, mivel Isten azok oldalán van, akik elkötelezik magukat az igazság, az igazságosság és szeretet mellett. Jézus, aki az Atya szeretetének megnyilvánulása, nem habozik följátni önmagát áldozatul. Amikor befogadjuk Jézus Krisztust, az Isten-embert, egy hatalmas ajándék örömteli megtapasztalását éljük át: a kegyelmi életet, a tökéletesen boldog létezés zálogát. Jézus Krisztus különösképpen a békét adja a számunkra, amely az embernek az Istennel való bizalommal teli találkozásából fakad.

A jézusi boldogság arról szól, hogy a béke egyszerre messiási ajándék és emberi mű. Valóban: a béke előfeltétele a transzcendensre nyitott emberség. A kölcsönös megajándékozás, gazdagítás gyümölcse, amelyet Isten ad számunkra, lehetővé teszi, hogy az ember a többi emberrel és a többi emberért éljen. A béke etikája nem más, mint a közösségiség és az osztozás etikája. Elkerülhetetlenül szükséges ezért, hogy a mai kor különböző kultúrai túllépjenek a pusztán szubjektivist és pragmatikus elméleti és gyakorlati alapokon nyugvó emberképeken, mert ezek szerint az emberek közötti együttélést egyedül a hatalom illetve a haszon elve mozgatja. Az eszközök célá válnak és viszont; a kultúra és a nevelés középpontjában pusztán a módszerek, a technikák és a hatékonyság áll. A béke előfeltétele, hogy leküzdjük a relativizmust, és azt a teljes mértékben autonóm erkölcsöt, amely kizárja a természetes erkölcsi törvény elismerését, noha ezt maga Isten írta be minden egyes ember lelkiismeretébe. A béke az emberi együttélés építése az ésszerűség és az erkölcs szerint, olyan alapokon, amelynek mértékét nem az ember, hanem Isten alkotta meg. „Az Úr erőt ad népének, az Úr békével áldja meg népét” – fogalmaz a 29. zsoltár (ld. 11. vers).

A béke: Isten ajándéka és az ember műve

3. A béke az emberi személyiség teljességére vonatkozik és emberségünk egészének tennie kell érte. Béke az Istennel, ha az Ő akarata szerint élünk. Belső béke önmagunkkal, külső béke felebarátainkkal és az egész teremtett világgal. Ez elsősorban azt jelenti, ahogyan ezt Boldog XXIII. János pápa fogalmazta meg a néhány hónap múlva ötven éve kihirdetett *Pacem in terris* enciklikájában, hogy az együttélést az igazságra, a szabadságra, a szeretetre és az igazságosságra építjük.² Ha tagadjuk azt, ami az ember valódi természetét jelenti: azt a képességét, hogy megismerje az igazságot és a jót, végső soron magát az Istent, az súlyos veszélybe sodorja a békét. Az igaz emberkép híján, amelyet a Teremtő a szívébe írt minden személynek, a szabadság és a szeretet értelme beszűkül és az igazságosság gyakorlása is talaját veszti.

Ahhoz, hogy hitelesen építsük a békét, alapvető fontosságú az odafigyelés a transzcendens dimenzióra és az Istennel, az irgalmas Atyával folytatott folyamatos párbeszéd, amelyben az ember kéri a megváltást, amelyet elnyert számunkra Isten Egyszülött Fia. Így lehet képes az ember legyőzni a béke elhomályosításának és tagadásának a csíráját, amely maga a bűn,

annak minden formájában: az önzés, az erőszak, a kapzsiság, a hatalomvágy, az intolerancia, a gyűlölet és az igazságtalan társadalmi szerveződések.

A béke megvalósítása főként attól függ, hogy felismerjük: Istenben egyetlen családot alkotnak az emberek. E család, amint ezt a *Pacem in terris* enciklika tanította, olyan interperszonális kapcsolatokról és intézményekről épül fel, amelyeket a közösség elve, a „mi” támogat és táplál. Ez azt jelenti, hogy belső és külső erkölcsi renden alapszik, amelyben őszintén, igazsággal és igazságosan, az emberek kölcsönösen elismerik egymás jogait és kötelességeit. A béke olyan rend, amelyet a szeretet éltet és egészít ki oly módon, hogy magunkénak érezzük a mások szükségait és igényeit, részt adunk javainkból másoknak, és mindinkább kiterjesztjük a világban a szellemi értékeken alapuló közösséget. Olyan rend, amelyet szabadon hoznak létre, olyan módon, amely megfelel a személy méltóságának, aki értelmes lényként felelősséget vállal cselekedeteiért.³

A béke nem álom és nem utópia: meg lehet valósítani. A szemeinknek mélyebbre kell látniuk, a látszat és a jelenségek felszíne alá, hogy felfedezzék a szívekben rejlő pozitív valóságot, hiszen minden ember Isten képére van teremtve és arra kapott meghívást, hogy növekedjen lélekben és hozzájáruljon egy új világ építéséhez. Isten ugyanis, Fiának megtestesülése és az általa végbevitt megváltás révén belépett a történelembe, és így új teremtést és új szövetséget hozott létre (vö. Jer 31,31-34), lehetőséget adva a számunkra, hogy „új szívünk” és „új lelkünk” legyen (vö. Ez 36,26).

Éppen ezért az Egyház meg van róla győződve, hogy sürgetően szükséges újra hirdetni Jézus Krisztust, a népek valódi fejlődésének és a békének legfőbb alkotóját. Jézus ugyanis a mi békénk, a mi igazságosságunk, a mi kiengesztelődésünk (vö. Ef 2,14; 2 Kor 5,18). Az igazság szerzője, a jézusi boldogság értelmében az, aki a másik javát keresi, testi és lelki értelemben, a jelenben és a jövőben.

E tanításból megérthetjük, hogy minden egyes személy és minden közösség – legyen bár vallási, civil, iskolai vagy kulturális közösség – arra kapott meghívást, hogy munkálja a békét. A béke elsősorban a közjó megvalósítása a különféle közegekben, a legszűkebb közösségtől a legnagyobbig, a nemzettől a nemzetközi és világméretű közösségig. Éppen ezért vélekedhetünk úgy, hogy a közjó megvalósításának útjai egyben a béke elnyerésére is irányulnak.

A béke szerzői azok, akik szeretik, védik és előmozdítják az életet, annak teljességében

4. A közjó és a béke megvalósításának útja elsősorban az emberi élet tisztelete, annak minden vonatkozásában, a fogantatásától kezdve, fejlődésének minden szakaszában egészen természetes végéig. Azok az igazi békeszerzők tehát, akik szeretik, védik és előmozdítják az emberi életet, annak minden dimenziójában: a személyes, a közösségi és a transzcendens szinten egyaránt. Aki a békét akarja, az nem tűrheti el a merényleteket és bűntényeket az élet ellen.

Azok, akik nem tisztelik kellőképpen az emberi élet értékét és következőképpen támogatják például az abortusz szabadabbá tételét, talán nincsenek tudatában annak, hogy így egy

illuzórikus békét tűznek ki célul. A felelősség elől való menekülés lealacsonyítja az embert, s még inkább a védtelen és ártatlan lény megölése, s ebből nem fakadhat béke és boldogság. Hogyan gondolhatja valaki, hogy megvalósíthatja a békét és a népek teljes értelemben vett fejlődését, vagy a környezet védelmét, ha nem őrökdünk a leggyengébbek élethez való joga felett, kezdve a meg nem született gyermekeken? Az élet minden fajta megsértése, annak kezdetétől fogva, mindenképpen helyrehozhatatlan károkat okoz a fejlődésben, a békében, a környezetben. Az sem igazságos, ha alattomos módon hamis jogokat és döntéseket foglalnak jogszabályba, amelyek az emberi személyre vonatkozó leszűkítő és relativizáló látásmódon alapulnak, úgyesen alkalmazva kétértelmű kifejezéseket, hogy úgymond jogot adjanak az abortuszra és az eutanáziára, az élethez való alapvető jogot fenyegetve.

A házasság természetes szerkezetét, egy férfi és egy nő kapcsolatát is el kell ismerni és előnyben kell részesíteni azokkal a törekvésekkel szemben, hogy ezt jogilag egyenlővé tegyék gyökeresen más párkapcsolati formákkal. Valójában ezek az irányzatok kárt okoznak a házasság intézményének, hozzájárulnak elbizonytalanodásához, elhomályosítják különleges jellegét és pótolhatatlan társadalmi értékét.

Ezek az alapelvek nem hitigazságok és nem is a vallásszabadság jogának következményei csupán. Ezek az elvek az ember természetébe vannak beleírva, értelmünk révén felismerhetők és így közősek az egész emberiség számára. Az Egyház törekvése ezek megvédésére tehát nem felekezeti jellegű, hanem minden emberhez szól, vallási hovatartozásuktól függetlenül. És e tevékenysége annál szükségesebb, minél inkább tagadják vagy félreértik ezeket az alapelveket, mivel így az emberi személy igazságát sértik meg és mély sebet ejtenek az igazságosságon és a békén.

Éppen ezért az is a béke érdekében való fontos együttműködés, ha a törvényi szabályozás valamint az igazságszolgáltatás szervei elismerik a jogot a lelkiismereti alapon történő ellenállásra olyan törvényekkel és kormányintézkedésekkel szemben, amelyek az emberi méltóságot sértik, mint az abortusz és az eutanázia.

Az alapvető emberi jogok között, a népek békés élete érdekében is, szerepel az egyes személyek és a közösségek joga a vallás szabadságához. A jelen történelmi időszakban egyre fontosabbá válik, hogy ezt a jogot ne csak negatívan értelmezzék – mint valamitől, például kötelezettségektől vagy kényszerektől való szabadságként –, hanem pozitívan is, mint valamire szolgáló szabadságot, különféle területeken: például a saját vallás hirdetésének, tanításának, tanúsításának szabadságaként; vagy olyan nevelési, jótékony vagy ápoló tevékenység végzésére szóló szabadságként, amelyek megengedik a vallásos elvek alkalmazását; arra szóló szabadságként, hogy az emberek társadalmi szervezeteket hozzanak létre vallási tanításaiknak és intézményes céljaiknak megfelelő szervezeti formában. Sajnos olyan országokban is, amelyek régi keresztény hagyományokra tekinthetnek vissza, egyre gyakoribbak a vallási türelmetlenséghez köthető események, a keresztényekkel szemben és olyan személyekkel szemben is, akik vallásuk azonosító jegyeit viselik magukon.

A békeszerző embernek tudatában kell lennie annak is, hogy a közvélemény mind nagyobb hányadában a radikális liberalizmus és a technokrácia elültette a meggyőződést, hogy a gazdasági növekedés elérendő azon az áron is, ha összeomlik az állam társadalmi

szerepvállalása és kárát látja a civil társadalom szolidaritási hálója, akkor is, ha csorbát szenvednek a társadalmi jogok és kötelességek. Nem szabad elfelednünk, hogy ezek a jogok és kötelezettségek alapvető fontosságúak ahhoz, hogy más jogok és kötelezettségek is teljesülhessenek, a civil élet és a politika területén.

A manapság leginkább veszélyben lévő társadalmi jogok és kötelességek között találjuk a munkához való jogot. Ez annak következménye, hogy a munkát és a munkások jogállásának igazságos elismerését mind kevésbé tekintik értéknek, mintha a gazdasági fejlődés egyedül a piacok teljes szabadságától függene. A munkára ezért úgy tekintenek, mint a gazdasági és pénzügyi folyamatok egyik változójára. Ennek kapcsán kiemelem, hogy az ember méltósága, valamint gazdasági, társadalmi és politikai okok is megkívánják, hogy „prioritást élvezzen a munkához jutás, illetve a munka megtartása mindenki számára”.⁴ Ennek a nagyratörő célkitűzésnek az eléréséhez előfeltételként az etikus alapelveken és lelki értékeken alapuló munka megbecsülését kell visszaállítani, hogy ismét úgy tekintsenek rá, mint a személy, a család és a társadalom alapvető javára. Ennek a javunknak velejárója egy kötelesség és egy jog, amely mindenki részéről új és bátor munkapolitikát követel meg.

A béke előmozdítása a fejlődés és a gazdaság új modellje szerint

5. Több oldalról is elismerik, hogy a fejlődés új modelljére van szükség, és a gazdaságra is másként kell tekintenünk. A teljes értelemben vett, szolidáris és fenntartható fejlődés csak úgy, mint a közjó, megfelelő értékrendet kívánnak meg, amely csak úgy hozható létre, ha a végső igazodási pont Isten. Nem elegendő, ha sok eszköz és sok választási lehetőség áll a rendelkezésünkre, bármennyire nagy értékűek is ezek. A fejlődést szolgáló sokféle eszközt éppúgy, mint a választási lehetőségeket úgy kell felhasználnunk, hogy nem tévesztjük szem elől a jobb életet, a helyes magatartást, amely elismeri a szellemi dimenzió elsőbbségét és a közjó megvalósításán fáradozik. Ellenkező esetben mindezen eszközök elvesztik értéküket és csupán újabb bálványok válnak belőlük.

Ahhoz, hogy túlléphessünk a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságon – mely csak még tovább növeli az egyenlőtlenségeket –, olyan személyekre, csoportokra és intézményekre van szükség, akik az életet állítják előtérbe, segítik az emberi kreativitást s még a válság hatására is képesek új gazdasági modellt elképzelni. Az utóbbi évtizedek modellje arra törekedett, hogy maximalizálja a hasznót és a fogyasztást, s ennek háttérében önző és individualista látásmód állott, amely a személyeket annak alapján értékelte, hogy mennyire képesek megfelelni a verseny támasztotta kívánalmaknak. Egy másik nézőpontból ugyanakkor az igazi és tartós sikert csak úgy érhetjük el, ha odaadjuk önmagunkat, intellektuális képességeinket, vállalkozókedvünket, mivel az élhető, vagyis a valóban emberhez méltó gazdasági fejlődés alapelve az önzetlenség kell, hogy legyen, mint a testvériség és az ajándékozás logikájának kifejeződése.⁵ Konkrétan a gazdasági tevékenységben a békeszerző ember az, aki a közreműködő személyekkel és kollégáival, a megbízókkal és a felhasználókkal a bizalom és a kölcsönösség talaján álló kapcsolatokat hoz létre. Gazdasági tevékenységét a közjó érdekében végzi, munkáját olyan dologként fogja fel, amely túlmutat egyéni érdekein, javára szolgál a kortárs és az eljövendő nemzedéknek. Így munkáját már nem csak saját maga részére végzi, hanem azért is, hogy másoknak méltó jövőt és munkát teremtsen.

A gazdasági élet területén az államok részéről kívánatos, hogy ipari és mezőgazdasági fejlődésükkel kapcsolatos terveik tekintetbe vegyék a társadalmi fejlődést és a demokratikus jogállam kiteljesedését. Alapvető fontosságú és elkerülhetetlenül fontos ezen kívül a monetáris, pénzügyi és kereskedelmi piacok etikus felépítése, hogy stabilabbak, jobban koordináltak és ellenőrzöttek legyenek, s így ne okozzanak kárt a szegényebbeknek. A sokféle békét célzó tevékenységnek – határozottabb módon, mint amennyire máig történt – az élelmiszerválság felé kell fordulnia, amely sokkal súlyosabb, mint a pénzügyi válság. Az élelmiszer-ellátás biztonságának kérdése ismét elsőrendű fontosságúvá vált a nemzetközi politikai színtéren. Ennek oka olyan válsághelyzetek kialakulása, amelyek többek között a mezőgazdasági alapanyagok árának ismételt ingadozásából, egyes gazdasági szereplők felelőtlen magatartásából és a kormányok és a nemzetközi közösség nem megfelelő ellenőrzéséből származott. Ahhoz, hogy szembe tudjunk nézni ezzel a válsággal, a békeszerzőknek az a feladata, hogy együtt, egymással szolidárisan lépjenek fel a helyi szintektől egészen a nemzetközi színtérig azzal a céllal, hogy a mezőgazdaságból élőknek, különösen a vidéki lakosságnak biztosítsák a lehetőséget tevékenységük méltó folytatására, társadalmi, környezeti és gazdasági szempontból is fenntartható módon.

Nevelés a béke kultúrájára: a család és az intézmények szerepe

6. Szeretném hangsúlyozni, hogy a békén munkálkodó személyek feladata öröködni a családok és a társadalmi igazságosság felett és dolgozni a megfelelő társadalmi nevelés érdekében.

Senki sem tagadhatja vagy becsülheti le a család meghatározó szerepét, amely a társadalom alapsejtje a demográfia, az etika, a pedagógia, a gazdaság és a politika szempontjából is. Természetes küldetése az élet gondozása: elkíséri az emberi személyeket növekedésük során és rávezeti őket arra, hogy kölcsönösen segítsék és gondozzák egymást. A keresztény család különösképpen is magában hordozza annak a nevelési tervnek a csíráját, amelynek mértéke az isteni szeretet. A család az egyik olyan alany a társadalomban, amely elkerülhetetlenül szükséges a béke kultúrájának megvalósításához. Meg kell védeni a szülők jogát és elsődleges szerepét gyermekeik nevelésében, elsősorban erkölcsi és vallási téren. A családban születnek meg és nevelkednek a békeszerzők, az élet és a szeretet kultúrájának eljövendő munkásai.⁶

A békére nevelésnek ebben a hatalmas feladatában különösen nagy szerep hárul a szerzetesi közösségekre. Az Egyház e nagy felelősség részesének érzi magát az új evangelizáció formájában, amelynek lényege a megtérés Krisztus igazságára és szeretetére, s az ebből következő szellemi és erkölcsi újjászületés az emberek és a társadalom részéről. A Jézus Krisztussal való találkozás alakítja a békeszerzőket azáltal, hogy elköteleződnek egy közösség iránt és túllépnek az igazságtalanságokon.

A béke tekintetében sajátos küldetése van a kulturális intézményeknek, az iskoláknak és az egyetemeknek. Ezeknek nem csupán az a feladatuk, hogy új vezetők (leader) nemzedékeinek képzését szolgálják, hanem az is, hogy megújítsák a nemzeti és nemzetközi közintézményeket. Azáltal is segítséget nyújthatnak, ha szilárd antropológiai és etikai talajon álló tudományos gondolatokat fogalmaznak meg a gazdasági és pénzügyi tevékenységekkel kapcsolatban. A mai világnak, különösen a politika világának szüksége van új gondolatokra, új

kulturális szintézisre, amely túlmutat a technokrata felfogáson és képes összefogni eltérő politikai irányzatokat a közös érdekében. Ezek az új gondolatok, a pozitív személyes és intézményes kapcsolatok összessége, az egyes emberek és embercsoportok valódi fejlődésének szolgálatában, a valódi békére nevelés alapját jelenthetik.

A békeszerző pedagógiája

7. Végezetül fontos kiemelni a béke pedagógiája előmozdításának szükségességét. Ehhez gazdag belső életre, világos és értékes erkölcsi elvekre, megfelelő magatartásra és életstílusra van szükség. A békével kapcsolatos gondolatok, szavak és gesztusok megteremtik a béke mentalitását és a kölcsönös tisztelet, a becsület és a szívéllyesség légkörét. Ezért meg kell tanítani az embereknek, hogy szeressék egymást és a békére törekedjenek, ne pusztán toleranciával, hanem jó szándékkal forduljanak egymás felé. Az alapvető buzdítás lényege: „nemet mondani a bosszúra, elismerni hibáinkat, elfogadni a bocsánatkérést és végül megbocsátani”,⁷ hogy a tévedéseket és a sértéseket el lehessen ismerni az igazságban és együtt lehessen haladni a kiengesztelődés irányába. Ehhez az kell, hogy elterjedjen a megbocsátás pedagógiája. A rosszat ugyanis a jóval lehet legyőzni és az igazságosságot úgy leljük meg, ha követjük az Atyaistent, aki szereti minden gyermekét (vö. Mt 5,21-48). Ehhez a munkához idő kell, mert feltételez egy lelki fejlődést, a magasabb rendű értékek irányában történő nevelést és az emberi történelemtől alkotott új képet is. El kell vetni azt a hamis békét, amely csak e világ bálványait nyújtja, el kell kerülni a vele járó veszélyeket. A hamis béke egyre érzéketlenebbé teszi a lelkiismeretet, önmagunkba fordulást és közönybe fulladó életet eredményez. Ezzel szemben, a béke pedagógiájának következménye a tett, az együttérzés, a szolidaritás, a bátorság és a kitartás.

Jézus a maga életében megtestesíti ezeket a magatartásformákat, egészen a teljes önatadásig, „élete elvesztéséig” (vö. Mt 10,39; Lk 17,33; Jn 12,25). Megígéri tanítványainak, hogy előbb-utóbb abban a rendkívüli felfedezésben lesz részük, amelyről kezdetben beszéltünk, vagyis megértik, hogy a világban jelen van az Isten, Jézus Istene, aki teljes mértékben szolidáris az emberekkel. Ebben a szövegösszefüggésben szeretnék emlékeztetni arra az imádságra, amellyel azt kérjük Istentől, hogy tegyen minket az ő békéjének eszközévé, hogy elvigyük a szeretetet oda, ahol gyűlölet uralkodik és az igaz hitet oda, ahol kétség honol. A magunk részéről, Boldog XXIII. Jánossal együtt azt kérjük Istentől, hogy világosítsa meg a népek vezetőit, hogy amellet, hogy munkálkodnak a polgárok méltó jólétén, védelmezzék a béke értékes ajándékát. Ébressze fel mindenkit az akaratot, hogy túllépjenek azokon a gátakon, amelyek elválasztják egymástól az embereket, megerősítsék a kölcsönös szeretet kötelekeit, megértsék a többi embert és bocsássanak meg azoknak, akik sértéseket okoztak. Adja meg, hogy az ő kegyelme révén a Föld minden népe testvérré legyen, és virágozzék és mindörökké uralkodjék közöttük a hön áhított béke.

Ezzel az imával kívánom mindenkinek, hogy a béke valódi munkálója és építője legyen, hogy az emberek világa növekedjen a testvéri egyetértésben, a jólétben és a békében.

XVI. Benedek pápa

- 1 Vö. II. Vatikáni Zsinat, Gaudium et spes, pasztorális konstitúció az Egyházzól a mai világban, 1.
- 2 Vö. Pacem in terris enciklika (1963. április 11.): AAS 55 (1963), 265-266.
- 3 Vö. uo.: AAS 55 (1963), 266.
- 4 XVI. Benedek, Caritas in veritate enciklika (2009. június 29), 32: AAS 101 (2009), 666-667.
- 5 Vö. uo., 34 és 36: AAS 101 (2009), 668-670 és 671-672.
- 6 Vö. II. János Pál, Üzenet a Béke Világnapjára, 1994 (1993. december 8): AAS 86 (1994), 156-162.
- 7 XVI. Benedek beszéde azon alkalommal, hogy találkozott a kormány tagjaival, a köztársaság intézményeinek, a diplomáciai testületnek, a vallási vezetőknek és a kultúra világának képviselőivel a libanoni Baabdában (2012. szeptember 15): L'Osservatore Romano, 2012. szeptember 16., 7.

forrás: Magyar Kurír